

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

NATALIE ANDERSON
Blogoms mergaitėms viskas

9,79 Lt / 2013 kovas–balandis

Kerjūstės

Knygute.lt

Natalie Anderson

(Natali Anderson)

BLOGOMS MERGAIĒMS VISKAS

Antrasis diļogijos

Karjeristēs

romanas

Versta iš Natalie Anderson, Nice Girs Finish Last, 2011

© Natalie Anderson, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-659-7

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

- Įeinu! - šūktelėjo Lena ir viena ranka prisidengusi akis kita pastūmė persirengimo kambario duris.

Ji visada perspėja prieš įeidama, kad jie spėtų prisidengti. Kai kurie dengiasi, bet daugelis nebekreipia dėmesio. Po pusantrų metų šiame darbe jie taip priprato, kad Lena sukiojasi aplinkui, kad laiko ją kone interjero dalimis. Tačiau šiandien ji įeina ir išeina gerokai dažniau nei įprasta.

Žvilgterėjusi pro pirštus mergina įsitikino, kad jie nusirengę, bet su rankšluosčiais ant klubų. Labai trumpučiais rankšluostukais. Patraukusi nuo veido ranką Lena nusiėmė sunkų krepšį ir ėmė jį kraustyti.

- Atnešiau švarią partiją. Norėsite dabar?

- Dar ne. Pirmą - fotosesija duše, - už visus atsakė komandos kapitonas Tajuš.

- Ak, gerai.

Pagriebusi krūvą šortų apsidairė, kur juos padėti. Ir sustingo. Išpūtusi akis dėbčiojo į kairę ir dešinę stengdamasi neišsiduoti.

Ją buvo apsupę devyniolika pusnuogių vaikinių.

Labai *glaudžiu* ratu.

Lena pasitelkusi visą savitvardą nenuleido akių nuo šelmiškų veidų. Neapleido pagunda pašaudyti akimis – kaipgi kitaip? Vaikinai – čempionai, raumeningi atletai, jokia nuotykius mėgstanti moteris tokiems negalėtų atsispirti.

O Lena mėgo nuotykius labiau nei kitos. Tik apsimetė nemėgstanti.

Ji prisimerkė stebėdama, kaip jie šaiposi ir eina artyn, ratas vis siaurėjo. Taip, ji pačiame vyrų persirengimo kambario viduryje, apsupta visos regbio komandos. Turbūt tūkstančiai moterų meldžia progos atsidurti jos vietoje – *dar geriau be rankšluosčių*, – bet Lena ne tokia.

– Ką čia sumanėt? – griežtai paklausė gero-kai patyrusios vyresniosios sesers tonu.

– Mums reikia tavo pagalbos, – nekaltu balseliu vėl už visus atsakė Taju.

Lena ištiesė jam krepšį tikėdamasi, kad vaikinai pasitrauks ir kartu nusives kitus.

– Turiu atnešti marškinėlius. Tuoju dar porą išlyginsiu.

Jos darbo sutartyje buvo įrašytas miglotas sakiny *ir kitas reikalingas paslaugas*, šian-

dien kaip tik ta metų diena, kai tenka tapti ir drabužių spintos šeimininke - *Silver Knights* fotografuojasi kasmetiniam kalendoriui.

- Pirmiausia padaryk šį bei tą, - prabilo Džimis, aštuntasis numeris.

- Tikrai? Ir ką gi?

- Fotografas sakė, kad turime blizgėti.

Lena akimirką patylėjo, kol susivaldė. Tada pasitikslino:

- Blizgėti?

Džimis linktelėjo galva ir ištiesė buteliuką. Aliejus kūdikiams.

- Visi aukščiau juosmens.

- Tai įtrinkite vienas kitą. - Mergina prikando liežuvį, neleptelėjo, kad purve vienas kitą jiems volioti juk *patinka*. Stadione ji niekada nelaido kandžių pastabų; elgiasi profesionaliai mandagiai. Susipažinusi su naujokais elgiasi draugiškai kaip sesuo, bet šaltokai.

- Nusifotografavę iš karto mėtysime kamuolį.

- Vaikinai susižvalgė ir mirktelėjo vienas kitam. - Aliejuotomis rankomis jo nesučiupinsime. Bus slidžios.

Slidžios. Kurgi ne! Kamuolio nenulaikys. Šiandien jie visai nepakenčiami. Nors Lena jais ir nesidomi, juk ji irgi tik žmogus, o pakliuvusi

tarp devyniolikos pusnuogių sporto žvaigždžių sukaistų kiekviena moteris.

Lena gal ir nesupluko, bet temperatūra pasiekė kritinę ribą.

- Galite nusiplauti rankas, - lėtai pasakė.

- Nepadės. - Tajus perbraukė jos veidą pirštų galiukais tarsi norėdamas parodyti, kokie jie slidūs.

- Turėsi mums padėti, - maldavo Maksas, vienas iš puolėjų, nekalto šuniuko akimis. - Žinoma, galime paprašyti fotografo, bet... - Jis nutilo.

Lena žinojo, kaip šios sporto žvaigždės mėgsta paerzinti. Merginą jie gerbia. Visada klauso jos profesionalių reikalavimų ir būdami šalia susilaiko nuo pačių bjauriausių nešvankybų, bet kiekvieną naują skatina ją kur nors pakviesti. Atrodytų, kad čia koks naujų įšventinimo ritualas. Todėl mergina jų nenuvilia, kiekvienam atsako *ne*. Tiesą sakant, kad ir kokie jie gražuoliai, Lena *nenori* susitikinėti nė su vienu.

Smarduoliai elito pusdieviai niekada nevertina merginų, o kai ji užmegs naujus santykius, - gal po kelerių metų, - nori būti vaikinui pati svarbiausia. Ką jau kalbėti apie tai, kad vienin-

telė. Trys – jau minia.

Be to, jie iš tikrųjų nori susitikinėti ne su ja. Lena – ne kokia mirtina gražuolė, vaikinams tai tik žaidimas: jie rimtai nežiūri, tik bando sugluminti.

Tačiau šiandieniniam iššūkiui ji nepasiduos: nerauduos, nekikens – nedarys nieko mergaitiško. Lena puikiai suprato, ko vaikinai tikisi – kad ji trumpai atsikirstų.

Tačiau šį kartą jie beveik peržengė ribą, todėl ir ji nesielgs, kaip tikimasi. Pageidauja, kad Lena įtrintų aliejumi jiems kūnus?

– Žinoma, jokių problemų. – Mergina ištiesė ranką. – Kas pirmas?

Sportininkai išsprogino akis.

– Tikrai įtrinsi? – aiktelėjo kažkuris iš stovėjusiųjų priekyje.

O ne, jie nesitikėjo, kad Lena sutiks. Juk visuomet laikosi saugaus dviejų pėdų atstumo.

– Žinoma. – Ji atidarė buteliuką ir įsipylė į delną aliejaus. – *Ir kitos būtinos paslaugos, ar ne?* – Ji žengė artyn. – Bet suprantama, vaikinai, už seksualinį priekabiavimą galiu paduoti jus į teismą... – Ji nutilo laukdama didesnio efekto ir pridėjo aliejuotą delną prie arčiausiai buvusios plačios krūtinės.

Juto, kaip jis suvirpėjo, visi nutilo ir nusišypsojo. Aha, dabar jie susirūpino.

- Juk ne tu beveik nuoga fotografuojiesi kalendoriui, kurį žmonės pasikabins ant sienos, - išlemeno puolėjas šuniuko akimis. - Jei čia ne seksualinis priekabiavimas, tai kas tada?

Lena išpūtė akis. Suspaudė buteliuką.

- Tai kaina, vaikinai. Garbė kainuoja...

- O mes mokame, - šyptelėjo antrasis eilėje, Lena šleptelėjo delnu ir jam.

Ji tvirtai ir šiurkščiai užplojo delnu per plačią nuogą krūtinę ir greitai patrynė. Prireikė tik keleto minučių: Lena darbavosi siaubo mokyklos seselės metodais.

- Vaikinai, ar jūs pasiruošę? - įėjęs paklausė fotografas, lydimas Diono, naujojo stadiono viršininko.

- Beveik, - kvarktelėjo paskutinytis.

- Tuojuo, - linksmi atsiliepė Lena dairydama aplinkui.

Jie stovėjo tylėdami ir išpūtę akis. Matė, kad vienas pridėjo ranką prie krūtinės kur galbūt kiek per *smarkiai* patrynė. Ji tvirtai suspaudė lūpas, kad nenusikvatotų, nes, kad ir kaip neigtų, Lena vis dėlto - tik žmogus ir į tokius dalykus reaguoja. Tačiau turi palaukti, kol liks

viena.

- Ko delsiate? - pro sustingusius gražuolius ji prasiskynė kelią prie durų. - Tuoju atnešiu marškinėlius.

Lena išėjo, aukšti kulniukai skubiai nukaukšėjo betoninėmis grindimis, kurios vos neslydo iš po kojų. Žengusi šešis žingsnius saugiu koridoriumi ji išgirdo... Riaumojimą. Mergina sustojusi pasiklausė. Išteptas rankas laikydama ištiestas atsirėmė į vėsią sieną, užsimerkė ir pasidavė.

Nuskambėjo juokas - kimus ir smagus, gniaužtas per stipriai ir per ilgai.

Nenaudėliai. Jų veidų išraiška - neįkainojama, ji jau gailėjosi nepasakiusi to, ką iš tiesų galvojo ir įžūliai nenuleidusi smarkuolių ant žemės. Viena ar dvi kandžios pastabėlės būtų kaip tik. Ji visa kretėjo, o pilvą net suskaudo - taip smagiai juokėsi. Galų gale giliai įkvėpė ir nusiraminsi atsimerkė.

- Ai! - krūptelėjusi Lena pakaušiu atsitrenkė į sieną.

Tiesiai priešais ją stovėjo nepažįstamas vyras. Dar arčiau nei prieš kelias minutes išdykėliai regbio berniukai.

Mergina pažvelgė į mėlynas kiaurai verian-

čias akis. Dievuli! Vos sekundės prireikė įvertinti tobulą jo veidą, tamsius antakius, lūpų linkį po gyvomis, susidomėjusiomis akimis... akimirksnio išmatuoti jo ūgį, pečių plotį, jėgą... vos vieno žvilgsnio pamesti galvą dėl gražuo-lio nepažįstamojo... tiek pat tereikėjo, kad su-reaguotų ir jos kūnas.

Gal persirengimo kambaryje kiek įšilo, bet dabar temperatūra kilo aukšty n reaktyviniu greičiu. Sureagavo kaip tikra moteris: sulieps-nojo, virpėjo ir pulsavo. O tai tikrai neįprasta. Juk Lena turi puikų imunitetą pasipūtėliams atletams, ar ne? Jis būtinas, norint čia dirbti. Mergina tvirčiau atsirėmė į sieną, tačiau vyras nepasitraukė.

- Linksminiesi? - nutęsė jis. Kalbėjo žemu, pasitikinčiu balsu, net kiek pašaipiai.

Žiūrėjo ją vertindamas ir - Lena pajuto - jam nepatiko tai, ką mato.

Ji staiga prarado sugebėjimą atsikirsti. Toms mirtinai gundančioms akims žiūrint į ją lyg į komandos palaikymo grupės šokėją, kokia ji niekada nebus, kilo noras paerzinti.

Lena pakėlė akis ir dviprasmiškai papūtė lū-pas.

- Nepatikėtum, - nutęsė ji.

Vaikinas prisimerkė. O taip, jis tikrai laiko ją šokėja. Žioplys. Reikėtų gerokai iškaršti jam kailį.

- Ar tau leidžiama būti čia, apačioje? - paklausė jis nesitraukdamas. - Maniau, tai tarnybinės patalpos.

- Priklauso nuo to, ką pažįsti, - tyliai, bet tiesmukai atkirto Lena.

- O tu pažįsti daugelį?

- O taip, visus, - lėtai atsakė mergina. - Ir labai gerai.

Nereikėjo net stengtis kalbėti kимиu balsu - jis ir taip prikimo. Persirengimo kambaryje vėl nuaidėjo kvatojimas - seksualus, vyriškas.

Nepažįstamasis suraukė antakius.

- Visiems buvo smagu.

Lena truputį pravėrė lūpas tikėdamasi, kad jis nepastebės - tik taip įstengė kvėpuoti. Lyžtelėjo jas liežuvio galiuku, nes lūpos buvo perdžiūvusios. Vis dar nepajėgė išsilaisvinti iš jo akių kalėjimo, bet vaikinai, ko gero, juokauja. Negi jis iš tiesų mano, kad ji čia ką tik su visa regbio komanda?.. Na, už tai jis tikrai sumokės. Lena išspaudė:

- Net neįsivaizduoji kaip.

Jis priėjo dar arčiau, atrėmė ranką į sieną ša-

lia jos.

- Papasakok.

Apstulbusi, nukaitusi ji priėmė gundantį kimų iššūkį. Jo akyse blykstelėjusi šelmiška liepsnelė išlaisvino Lenoje tūnojusį kipšą. Taip ilgai slopinti pojūčiai suliepsnojo, jos pulsas ėmė plakti vis greičiau, kol mergina pajuto visu kūnu srūvantį karštį. Beprotiškos gundymo akimirkos persirengimo kambaryje staiga nublanko, palyginti su dabartine vilione. Vidinis velniūkštis spjovė ant išminties ir sveiko proto - ir išsiveržė visas jos *nuodėmingumas*. Pagundai priblokšti šį vyrą tiesiog neįmanoma atsispirti.

- Žinai, žmonės kalba, kad vaikus jaudina vaizdai, - apsimestinai išmintingai paaiškino ji. - O moters susijaudinimas slypi kažkur jai tarp ausų.

- O tai netiesa?

- Ne. - Ji papurtė galvą, bet vis dar nepajėgė atplėšti akių. - Mes taip pat matome. *Mėgaujamės* vaizdais ne mažiau, nei jūs. Ką jau kalbėti apie kambarį, sausakimšą nuogų gražuolių? - sumurkė Lena. - Smegeninėje neliko nė vienos blaivios ląstelės.

Jo akių kampučiai virptelėjo, ir jis nusišypsojo.

- O ar kada tų laštelių turėjai?

- Na... - Ji prikando lūpą ir mirktelėjo. - ...kokias dvi.

- O dabar ir tos perdegė?

- Kaip kukurūzai, - vos kvėpuodama sukuždėjo Lena.

- Visa komanda? Hm.

Jo akys žybčiojo.

- O taip. - Lena atsiduso.

Ir tada nusišypsojo: jau sugalvojo būdą pamokyti vaikiną, o jam tos pamokos reikia mirtinai. Sugriebė nepaprastai brangų švarką. Pasištiebė jam prie ausies ir sulaikiusi kvapą prisipažino:

- Pridėjau rankas prie kiekvieno iš jų.

- Tikrai? - Jis neatšoko, tiesą sakant, prigludo dar labiau.

Tiesą sakant, tai labai paranku: galėjo jį paglostyti paslapčiomis. Nusišluostyti rankas...

Lipnias, išteptas aliejumi.

- Tu net nenumanai, kaip jaudina... - ji žvilgterėjo į vaikiną ir staiga nutilo.

Jis plačiai šypsojosi spindėdamas ir tai beveik užhipnotizavo....